

GØGLERENS ... ELSKOV ...

Kinematografisk Skuespil i 50 Afdelinger

Udført af danske Skuespillere

Forfattet af Aage Brandt

I Hovedrollerne:

Frk. Bertha Lindgreen (Casino)

Hr. Ludvig Nathansen (Nørrebro Teater),

Hr. Aage Brandt (Casino).

PERSONERNE

Eduard Martens, Bankier	. .	Hr. Ludvig Nathansen.
Willer	} hans Venner {	. . Hr. S. Sørensen.
Steen		. . Hr. Holger Petersen.
Irma Dujardin	} Artister {	. Frk. E. Christiansen.
Pedro Gornez		. Hr. Aage Brandt.
Marietta Santini		. Frk. Bertha Lindgreen.
Carlo		. Hr. Andersen.
Mutter Putois		. Frk. Olga Svendsen.
Anton, Tjener hos Martens.	. .	Hr. Vilhelm Møller.
Artister, Tjenere, Publikum osv.		

AFDELINGER

1. Ved Spillebordet.	25. Dragende Stemmer.
2. Afveksling.	26. Fristerens Røst.
3. Martens foreslaar en Udflugt.	27. Flugten.
4. Paa Vej til Gøglerne.	28. Farvel til Pligten.
5. Udenfor Teltet.	29. Ak, hvor forandret.
6. Martens gribes af Mariettas Skønhed.	30. Brudt Lykke.
7. Rivalens Blik.	31. 1 Aar senere.
8. Hedt Blod.	32. Det forfaldne Geni.
9. Afsked med Vennerne.	33. Pedro møder drukken paa Varietéen.
10. Martens kan ikke glemme Marietta.	34. Afsked.
11. Brevet skrives.	35. Stadig intet Engagement.
12. Marietta modtager en Invitation.	36. Irma møder Pedro paany.
13. Mariettas Besøg.	37. Pedros onde Aand.
14. En afvist Tilnærmelse.	38. Fristende Stemmer.
15. Anger.	39. Et Møde.
16. Et Tilbud.	40. Irmas Triumf.
17. Stævnemødet belures.	41. Pedro forlader Marietta.
18. Pedros Sorg.	42. Nedad Bakke.
19. Mod Lykkens Kyst.	43. En Overkomplet.
20. De lykkelige Nygifte.	44. Jaget og forladt.
21. En Avisnotits og dens Følger.	45. Mødet med Fortiden.
22. Pedros Matiné.	46. Hjærtet taler.
23. De gamle Minder vaagner.	47. Lykken svundet.
24. Længsel mod Gøglerlivet.	48. Barnets Røst.
	49. Lys i Mørket.
	50. Forsonede Hjærter.

Optaget af
Filmsfabriken „Skandinavien“.

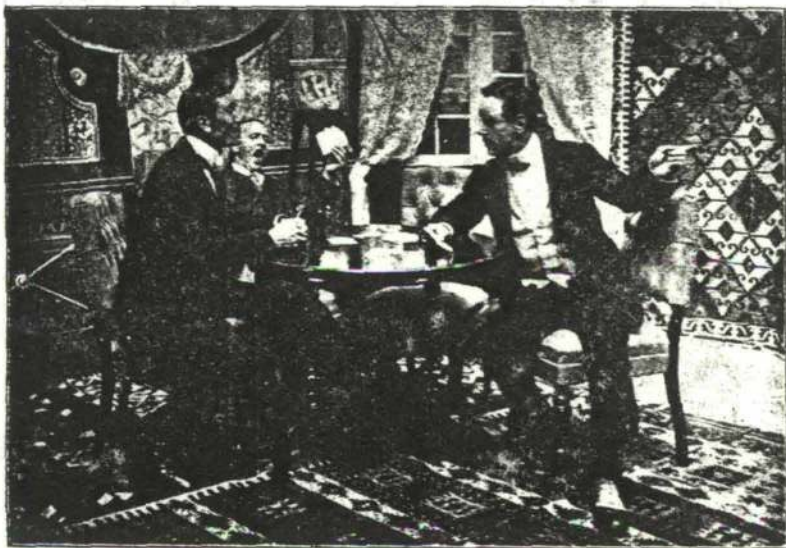
Gøglerens Elskov.

Gøglerens Liv er forunderligt, Nød og Savn, Lykke og Trængsel, Glæde og Sorg følger hinanden ligesom Nat og Dag — snart smiler Lykken til ham i Form af blanke Dukater — snart viser Modgangen ham sit trædske Aasyn, — hans Telt staar forladt — de moderne Tider, de slette Konjunkturer lukker Pungen og Hjertet for de farende Folks Kunst.

Men hans Blod ruller lige rask derfor, hans Livsmod lader sig ikke stække — hans Letsind ikke heller — han er Naturens sorgløse Barn, let til Glæde, let til Had.

Trompeterne trutter: Kom til Gøglerens Telt — her findes noget af den primitive Livsglæde — det uforfalskede Humør og undertiden — Geniet svøbt i Pjalter. — Vort Billede viser en Tragedie fra Gøglernes farende Liv, Gøglets Magt over Sindet, — dets evige Troldom over de Sjæle, der har bundet sig til de store Landevejes og de store Byers Kunst.

Den rige Bankier Martens sidder i sin Villa sammen med et Par Venner. De fordriver Tiden med en magelig

Martens foreslaar en Udflugt

Lhombre — men Solskinnet bryder gennem Skyerne udenfor, og lokker og vinker.

Pokker skulde spille Kort mere i det Vejr — nu vilde en Udflugt være paa sin Plads. Martens faar en Ide: I den nærliggende Købstad afholdes Marked, og der er kommet Gøglere til Byen — en rask Bil-Tur i det smukke Vejr — som sagt saa gjort. Den gamle Tjener faar Ordre til at hente en Bil, og nu gaar det rask afsted til Gøglerne.

En nyfigen Mængde fylder Teltet, hvor Gøglerne optræder — Klownen slaar sine komiske Badutspring, Irma Dujardin kvidrer en lille letsindig Sang og Marietta og Pedro danser og spiller deres Hjemlands Sange.

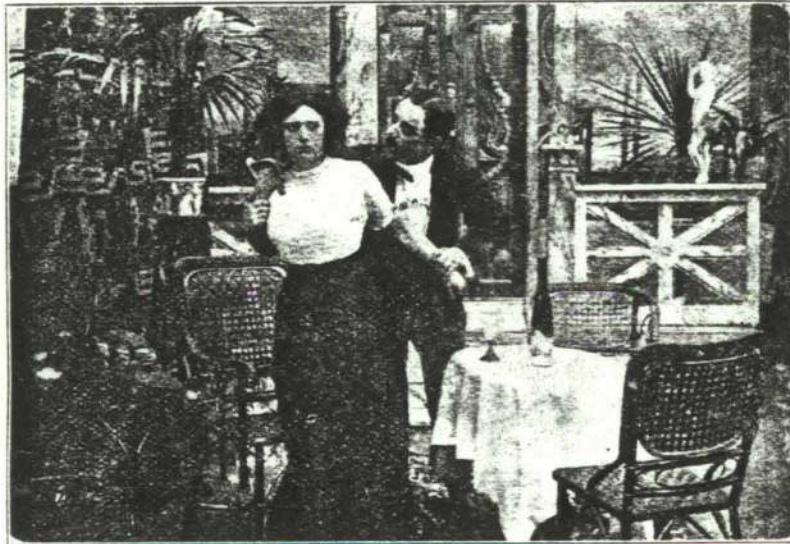
Mariettas ejendommelige Skønhed undlader ikke at

Marietta modtager en Invitation

gøre et stærkt Indtryk paa Martens. Demonstrativt klapper han hende frem Gang paa Gang — saa ihærdigt, at det vækker Artisten Pedros Misfornøjelse. Denne er nemlig glødende forelsket i Marietta — men uden Haab — den unge Skønhed har ikke skænket sit Hjerte bort til nogen Mand — dog synes det som om Martens Begejstring ikke undlader at gøre et vist Indtryk paa hende.

Forestillingen faar et „Nachspiel“. Bag Teltet sidder Marietta, rygende en Cigaret, da hendes Tilbeder, Pedro, nærmer sig og trykker et Kys paa hendes Hals. Rasende slynger hun ham fra sig og gaar krænket bort. — Pedros Harme og Skuffelse er dyb — saa dyb, at han ikke ænser

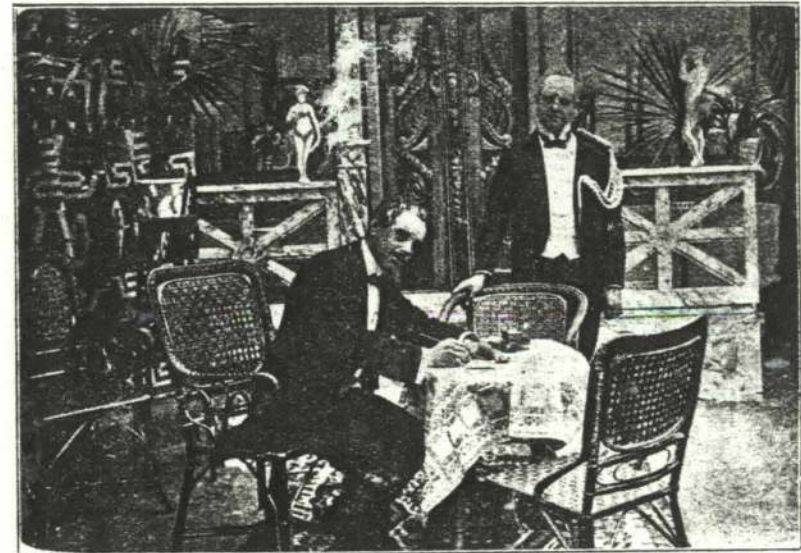

En afvist Tilnærmelse

Sangerinden Irma, der elsker ham overalt, uden dog at kunne vinde ham.

Martens kan ikke glemme Marietta. Adspredt tager han Afsked med sine Venner. Ønsket om at se den unge Artistinde bliver saa stærkt, at han sender sin Tjener til hendes Bopæl i Artistpensionatet for at bede hende give Møde i sin Villa næste Dag — Marietta føler sig smigret over den fine Herres Interesse, hun kommer, men Martens er uforsigtig; berust af Mariettas Skønhed vil han trykke et Kys paa den unge Piges Læber, men hans voldsomme Adfærd har kun til Følge, at han krænker hende, og skuffet og harmfuld forlader hun ham.

Under alt dette har Pedro gjort alt for at vinde Terræn hos Marietta, men forgæves.

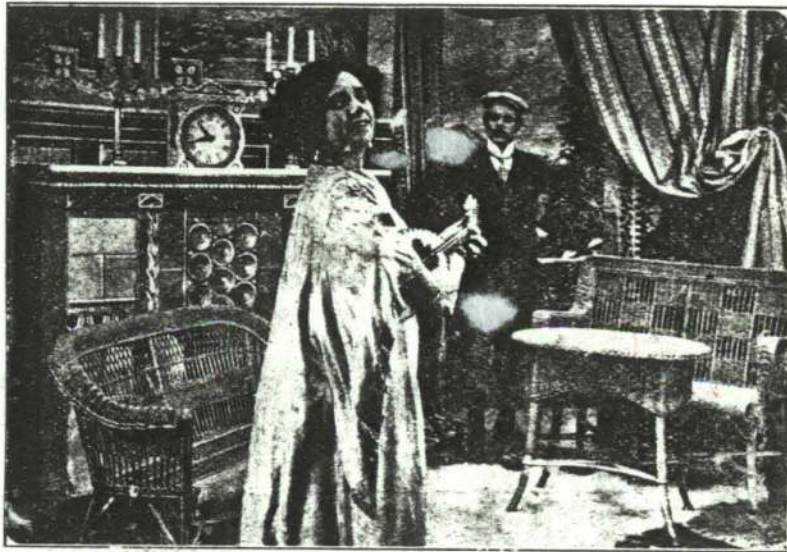
Et Tilbud

Martnes, som oprigtig angrer sin Forseelse, tilskrives Marietta et nyt Brev, hvori han anmoder hende om Overbærenhed, forsikrer at han elsker hende højt og at det er hans Agt at gifte sig med hende.

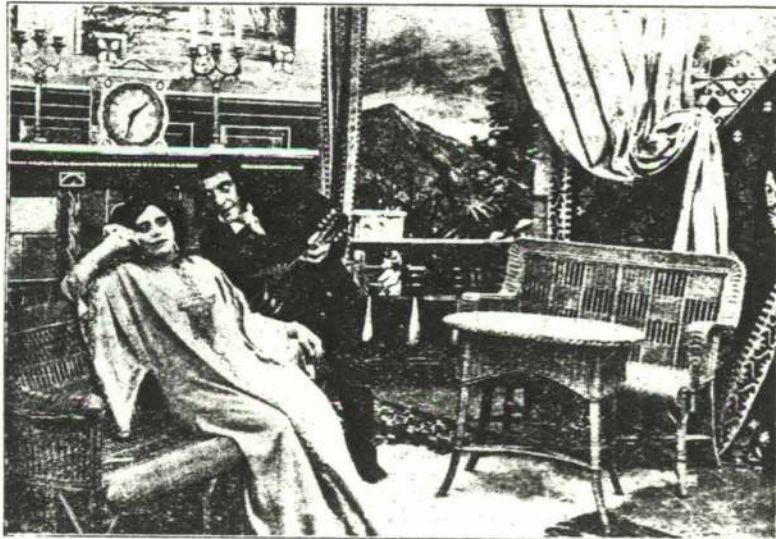
Han beder hende om et Stævnemøde i Parken den næste Dag, i hvilket hun indvilliger. — Pedro har faaet Nys om dette, og han belurer det lykkelige Par med Sorg og Raseri i sit Hjerte. Han sværger ved sig selv en dyr Ed — før eller senere skal han forstyrre de To's Lykke. — Hans Saga er endnu ikke endt — Marietta skal engang blive hans! —

Nogle Aar gaar hen. —

Martens og Marietta er lykkelige. Vi ser dem sidde i

Længsel mod Gøglervivet

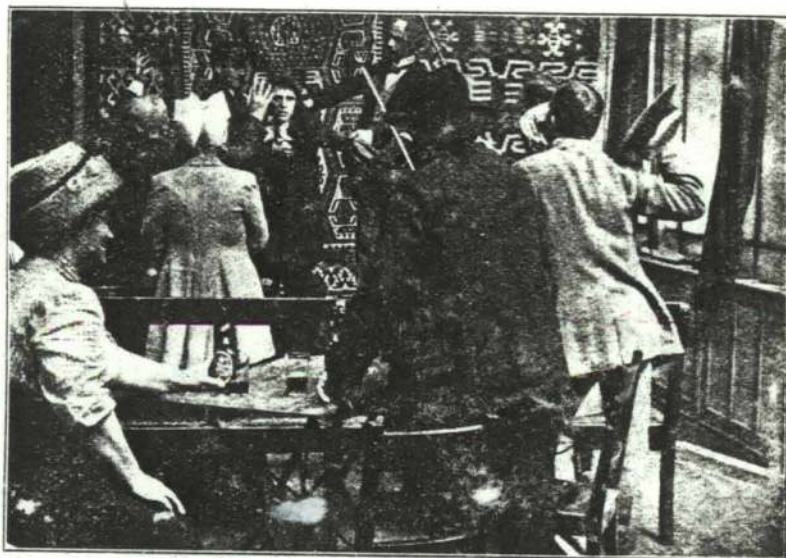
Fristerens Røst

Det forfaldne Geni

Badehotellets Have, Solen skinner fra den skyfri Himmel, Havet mumler en dæmpet Sang derude — alt smiler ned til de to Mennesker. Deres Barn leger med Havets Grus. En Tjener bringer en Avis. Marietta griber den og læser med Undren en Notits om at en Violinvirtuos, der bærer Pedros Navn, skal koncertere i Hotellet følgende Aften. Skulde det være ham? Et smerteligt Drag gaar over hendes Ansigt. — Pedros mørke, raserifortrukne Ansigt, hans Trusler og Bønner — alt dette dukker op for hende. — Hendes Mand spørger om Grunden til hendes Misstemning. — Hun slaar det hen, det Hele er intet. — — —

Aftenen kommer. — Marietta og hendes Mand sidder i Loge. — Døren gaar op og frem paa Podiet træder —

Pedro møder drukken paa Varietéen

Pedro! — Det giver et Sæt i Marietta. — Den fordums Gøgler ligner kun lidt den elegante kjoleklædte Virtuos, der med et Smil træder frem — da opdager han Marietta og et Glimt tændes i hans Øjne. Hans Spil præges af den Lidenskab, han føler — ogsaa Marietta bevæges ved de Toner, hvori hun fornemmer de gamle Klange fra hin Tid, hvor hun fartede om i Gøglerens Telt. —

Og Minderne vokser med rivende Fart. — Pedros Spil har kaldt Længslen til Live, Kunstnerinden, Gøglerskens Lyst imod Publikum, mod de Hundrede Lys, Bifaldet og Livet bag de malede Kulisser lokker og drager! —

Og Pedro nærer denne Følelse. — Som en snedig Slange drypper han Giften i hendes Sjæl, hans Øjne søger

Afsked

hendes, han spiller de gamle, halvglemte spanske og italienske Viser paany — og Kvinden falder uimodstaaeligt draget af Mindernes Magt. — Hun forlader Mand og Barn for at følge Pedro. —

Men Skuffelsen følger snart efter den korte Opblussen. Pedro er en slet Karakter, Drik og slette Kammerater gør at han reduceres, hans glimrende Talent forsvinder, indtil han ender som en elendig Bierfidler i en Forstads-Varieté af oitende Rang. Her gør han oven i Købet Skandale og møder døddrukken om Aftenen, hvorfor han bortvises. —

Paa dette Tidspunkt af sit Liv træffer han sin fordums Tilbederinde, Irma Dujardin, hun trækker ham med paa en Restauration og faar ham overtalt til at forlade Marietta.

Pedros onde Aand

Pedro følger sin onde Aands Vink, og er oven i Købet skamløs nok til at forestille sin nye Veninde for Marietta, der skamfuld og forbitret forlader det slette Par. —

Nedbrudt paa Sjæl og Legeme flakker Marietta om — halvt som en Søvnængerske. — Hun klimprer paa sin Guitar og ernærer sig kummerligt ved de fattige Skillinger, der tilkastes hende — Hun er som et jaget Dyr — fredløs — uden Hvile. Den brutale Husvært bortfjærner hende fra Gaarden, hvor hun spiller, Betjenten jager hende bort fra Stentrappen, hvor hun har søgt Hvile — ingen vil vide af hende. —

Da vil Skæbnen at hun en Dag, da hun træt og ud-

Irmas Triumf

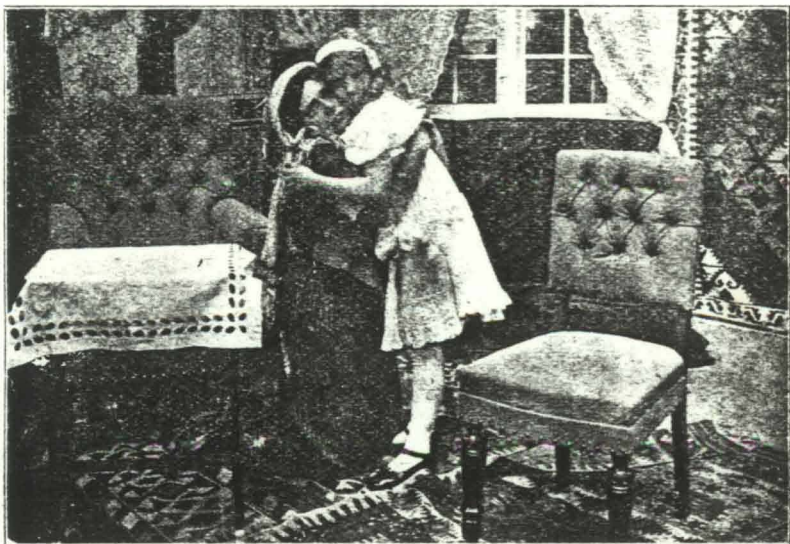
mattet sidder paa en Grøftkant nær ved den Stad, hvor hun en Gang levede sin første Elskovslykkes Tid, ser en Barnepige gaa forbi med et Barn ved Haanden. Marietta stirrer efter Parret — det var jo hendes Barn. — —

Hun vandrer efter dem som hypnotiseret — kun een Stemme lyder i hendes Indre:

„Hvad har jeg dog forbrudt! Mit Barn, mit Barn“.

Og nu staar hun da og spiller nedenfor hans Vinduer, som hun engang kaldte sin Mand. — Tonerne naar op til ham, som sidder med sit Barn ved Haanden, det Barn, som ikke har kendt sin Moder mere end en stakket Tid.

Og Barnet lytter. „Se, Fader,“ udbryder det, idet et

Hjærtet taler

Genkendelses Smil farer over dets Ansigt, „se, hvor den Dame dernede, som spiller, ligner Moder paa det Billede du har.“

Martens gaar hen til Vinduet og farer sammen, „som stukket af en Slange. Det er Marietta Det er hende!“

Men Barnets svage Røst er alligevel stærkere end Hadets Stemme. — Marietta kaldes op hos Martens, og Barnet forener de To i et tilgivende Haandtryk. —

Det koster dog Martens stor Kamp at glemme, men Tiden læger alle Saar.

Det uskyldige Barn har gjort Mariettas Brøde god paany — de to adskilte Ægtefæller forenes i det fælles Ønske at lade Fortidens Skuffelser være glemte og kun se den lysere Fremtid i Møde. —